

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr.Hany Veberové a soudců Mgr.Marka Bedřicha a JUDr.Jitky Hroudové v právní věci žalobce **T. D. Q.**, narozeného dne ..., státního příslušníka Vietnamské socialistické republiky, bytem v S., Z. m. 2139, zastoupeného Mgr.Petrem Václavkem, advokátem se sídlem v Praze 1, Opletalova 25, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra, Komisi pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem v Praze 4, náměstí Hrdinů 1634/3, poštovní schránka 155/50, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného správního úřadu ze dne 28.11.2012, č.j.: MV-82073-3/SO-2012

t a k t o :

I. Rozhodnutí Ministerstva vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 28.11.2012, č.j.: MV-82073-3/SO-2012, s e z r u š u j e a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.

II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení v částce 22.036,- Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobce Mgr.Petra Václavka, advokáta.

Odůvodnění

Žalobce se žalobou, podanou u Městského soudu v Praze, domáhal přezkoumání a zrušení rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců (dále též žalovaného správního úřadu), jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Ministerstva vnitra České republiky, odboru azylové a migrační politiky ze dne 4.6.2012, č.j.: OAM-12493-

pokračování

25/PP-2011. Uvedenými rozhodnutími bylo pravomocně rozhodnuto o zamítnutí žádosti žalobce o vydání povolení k přechodnému pobytu na území České republiky.

Žalobce v podané žalobě namítl, že mu byla zamítnuta žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu z důvodu nesplnění podmínky, uvedené v ustanovení § 87b ve spojení s ustanovením § 15a zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců a o změně některých dalších zákonů, ve znění pozdějších předpisů, to vše bez dalšího, kdy podle názoru žalobce je výrok napadeného rozhodnutí nezákonný a nepřezkoumatelný, neboť správní úřad pouze paušálně odkázal na právní ustanovení, přičemž neaplikoval ustanovení § 87e zákona o pobytu cizinců, které taxativně vymezuje důvody, za kterých je možno žádost o povolení k přechodnému pobytu zamítnout. Žalobce považuje takový výrok za nedostatečný a správní úřad žádným způsobem svůj výrok neupřesnil. Ustanovením § 87e zákon o pobytu přesně specifikuje, za jakých podmínek a z jakých důvodů lze žádost o povolení k přechodnému pobytu zamítnout. Napadené rozhodnutí žalovaného se však touto námitkou vůbec nezabývá a konstatuje správnost prvostupňového rozhodnutí. Smysl odvolání spočívá v tom, aby účastník řízení mohl formulovat své námitky, které následně správní úřad musí vyhodnotit jako důvodné či nedůvodné a své závěry zdůvodnit, jinak se nutně bude jednat o nepřezkoumatelné rozhodnutí odvolacího orgánu, což je právě případ žalobce.

Žalobce doložil do spisového materiálu správního úřadu relevantní dokumenty nutné pro kladné vyřízení žádosti, poskytl správnímu úřadu součinnost a navrhl důkazy k prokázání sdílení společné domácnosti (vyjádření účastníků řízení a místní šetření). Žalobce v řízení opakovaně vyzýval správní úřad, aby specifikoval, jaký listinný doklad považuje za dostačující k tomu, aby bylo prokázáno naplnění účelu pobytu a správní úřad tedy akceptoval faktický stav – sdílení společné domácnosti. Nad rámec výše uvedeného žalobce doložil doklady o hrazení výživného, navrhl provedení místního šetření, kdy si nezletilou dceru bere domů na víkendy, vyzvedává ji ze školy a dcera k němu pravidelně chodí na návštěvy. Správní úřad přesto žádost žalobce zamítl s tím, že nebyl předložen listinný důkaz, aniž by správní úřad žalobci sdělil, co by případně za takový listinný důkaz považoval. Z judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že správní úřad je povinen v řízení postupovat tak, aby účastníci řízení byli řádně informováni a poučeni o požadavcích správního úřadu spojených s kladným vyřízením jejich žádost. Jestliže však správní úřad odmítá předkládané důkazy účastníků řízení s tím, že ani jeden z nich neprokazuje sdílení společné domácnosti, aniž by sám účastníkům řízení sdělil či indikoval, jaký důkaz by bylo možno považovat za relevantní, postupuje správní úřad jednoznačně v rozporu s požadavkem předvídatelnosti a rozporu s principy dobré správy a veřejné správy jako služby.

Žalobce dále poukázal na to, že ani v odůvodnění zamítavého rozhodnutí správní úřad neuvedl, co považuje za listinný důkaz prokazující sdílení společné domácnosti. Nesdělení, jaký doklad správní úřad považuje za relevantní pro prokázání sdílení společné domácnosti, v příčinné souvislosti vedlo k zamítnutí žádosti žalobce. Všechny uvedené námitky přitom žalobce uplatnil již v rámci odvolání a přestože se jimi žalobou napadené rozhodnutí vůbec nezabývá, byly zřejmě vyhodnoceny jako nedůvodné, pokud napadené rozhodnutí potvrzuje prvostupňové rozhodnutí, které je podle názoru žalobce nezákonné. Navíc je odvolací žalobou napadené rozhodnutí nezákonné a nepřezkoumatelné pro nevypořádání se s námitkami žalovaného.

Žalobce poukázal na to, že v neposlední řadě se napadené rozhodnutí o odvolání nevypořádalo s námitkou, že prvostupňové rozhodnutí je nepřezkoumatelné, pokud správní úřad prvního stupně ignoroval vyjádření účastníka řízení k podkladům před vydáním

pokračování

rozhodnutí a ignoroval jeho důkazní návrhy ze dne 7.5.2012. Neprovedením těchto důkazů správní úřad zkrátil žalobce v řízení na jeho právech, neboť ten neměl v průběhu řízení možnost vstoupit do osobního kontaktu se správním úřadem tak, aby mohl svůj vztah s dcerou blíže specifikovat. Rovněž nezletilá dcera a její matka neměly možnost vyjádřit se, přičemž je rozhodováno o tak významné záležitosti, jako je žádost k povolení k pobytu otce nezletilého dítěte. Z uvedených důvodů žalobce považuje žalobou napadené rozhodnutí za nezákonné a nepřezkoumatelné.

Z obsahu vyjádření žalovaného správního úřadu vyplývá, že k prokázání skutečnosti, že účastník řízení je rodinným příslušníkem občana Evropské unie, respektive České republiky, je v nyní posuzovaném případě nutné podle ustanovení § 15a odst.1 písm.b) zákona o pobytu prokázat, že žalobce žije s nezletilou S. B. ve společné domácnosti a že jí vyživuje. Bylo zjištěno, že účastník řízení nežije ve společné domácnosti s nezletilou dcerou, což je podmínkou stanovenou zákonem o pobytu cizinců a již z tohoto důvodu nemohlo být jeho žádosti vyhověno. Společná domácnost je trvalé bydlení na společné adrese a společné podílení se na chodu domácnosti, zabezpečování a úhradě společných potřeb. Z uvedené definice vyplývá, že nelze zároveň sdílet dvě společné domácnosti. Občasné návštěvy nelze v žádném případě považovat za sdílení společné domácnosti a proto nebyla splněna podmínka podle ustanovení § 87b ve spojení s ustanovením § 15a zákona o pobytu cizinců. Z tohoto důvodu nebylo pro zjištění stavu věci nezbytné provádět důkazy navrhované účastníkem řízení.

Při ústním jednání u Městského soudu v Praze dne 19.12.2013 zástupce žalobce zopakoval stručně důvody podané žaloby. Zástupce žalovaného správního úřadu se k nařízenému ústnímu jednání nedostavil, soud proto o žalobě jednal a rozhodl v jeho nepřítomnosti.

Z obsahu spisového materiálu, který byl soudu předložen žalovaným správním úřadem, byly zjištěny následující, pro rozhodnutí ve věci samé podstatné skutečnosti:

Dne 27.9.2011 byla Ministerstvu vnitra doručena žádost pana T. D. Q., státního příslušníka Vietnamské socialistické republiky, o vydání povolení k přechodnému pobytu podle ustanovení § 87b odst.1 zákona o pobytu cizinců. V tiskopisu této žádosti vyznačil účastník řízení v rubrice „účel pobytu“ text „sloužení s občanem EU.“

Při podání žádosti účastník řízení předložil správnímu úřadu prvního stupně rodný list nezletilé S. B., narozené dne ..., v němž je uveden jako otec nezletilé. Zároveň žalobce písemně sdělil, že podává žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu na území České republiky, neboť sdílí společnou domácnost se svou dcerou S. B., státní příslušnicí České republiky a splňuje tak podmínku ustanovení § 87b odst.1 zákona o pobytu.

Správní úřad prvního stupně prostřednictvím Policie České republiky provedl pobytovou kontrolu na adrese S., Z. m. 2139, při níž byl žalobce zastížen a sdělil, že ho jeho nezletilá dcera S. B. navštěvuje pravidelně každý víkend. Městský úřad v Sokolově, odbor sociálních věcí a zdravotnictví, ve sdělení ze dne 14.12.2011 uvedl, že na adrese S., Z. m. 2139 bydlí žalobce se svojí přítelkyní T. T. T. H. a jejich společným nezletilým synem T. M. K. Žalobce je zaměstnán ve Sport-baru v Sokolově. S paní B. a jejich společnou dcerou S. se navštěvují, jsou v kontaktu, otec nezletilé jezdí za oběma do Chebu a mají spolu telefonický kontakt. Nezletilá S. B. chodí v Chebu do základní školy, podle sdělení žalobce se zdržují na adrese Ch., Z. 6.

Rozsudkem Okresního soudu v Chebu ze dne 4.12.1997, sp.zn. 14P 111/97, byla nezletilá S. svěřena do výchovy a výživy matky a otci bylo stanoveno výživné, které bylo následně dalším rozsudkem zvýšeno na částku 2.000,-Kč měsíčně.

Rozhodnutím ze dne 4.6.2012 správní úřad prvního stupně zamítl žádost žalobce z důvodu nesplnění podmínky podle ustanovení § 87b ve spojení s ustanovením § 15a zákona o pobytu cizinců.

Proti uvedenému rozhodnutí podal žalobce prostřednictvím svého právního zástupce dne 18.6.2012 odvolání, které bylo následně doplněno písemným odůvodněním ze dne 2.7.2012, které je v podstatných rysech shodné s žalobní argumentací v nyní posuzované správní žalobě.

O podaném odvolání rozhodl žalovaný odvolací správní úřad žalobou napadeným rozhodnutím, jímž odvolání zamítl a napadené rozhodnutí ze dne 4.6.2012 potvrdil se závěrem, že nebyly shledány důvody pro změnu původního rozhodnutí. V případě účastníka řízení nebyla naplněna podmínka společné domácnosti s dcerou S. B. a proto byla žádost žalobce zamítnuta.

O podané žalobě rozhodl Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 19.12.2013, č.j.: 11A 196/2012 – 41, jímž žalobu jako nedůvodnou zamítl, když dospěl k závěru, že skutkový stav byl správními úřady zjištěn úplně, bylo nepochybně prokázáno, že žalobce nežije s dcerou ve společné domácnosti, naopak vede společnou domácnost se svou přítelkyní. Správní orgány se zabývaly shromážděnými důkazy, které umožnily rozhodnout o nesplnění zákonem stanovených podmínek pro udělení povolení k přechodnému pobytu.

Uvedený rozsudek městského soudu byl k žalobcem podané kasační stížnosti zrušen rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 3.4.2014, č.j.: 9Azs 50/2014 – 30, dostupným na www.nssoud.cz. Nejvyšší správní soud konstatoval, že Městský soud v Praze zcela pominul námitku neaplikace ustanovení § 87e zákona o pobytu cizinců, rovněž se nezaobíral námitkou, že žalobci nebylo sděleno, jaký doklad by správní orgán považoval za akceptovatelný k prokázání sdílení společné domácnosti, ani námitkou, že prvoinstanční orgán ignoroval jeho vyjádření k podkladům rozhodnutí. Nevypořádaná zůstala i námitka nepřiměřenosti napadených rozhodnutí ve vztahu k rodinnému a osobnímu životu žalobce.

Městský soud v Praze je právním názorem, jež byl vyjádřen v uvedeném rozsudku Nejvyššího správního soudu, vázán (ustanovení § 110 odst.3 soudního řádu správního - s.ř.s.), proto znovu přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí z hlediska uplatněných žalobních bodů, při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného správního orgánu (ustanovení § 75 s.ř.s.). Věc soud posoudil takto:

Podle ustanovení § 87b zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých dalších zákonů, ve znění pozdějších předpisů, rodinný příslušník občana Evropské unie, který sám není občanem Evropské unie a hodlá na území pobývat přechodně po dobu delší než tři měsíce společně s občanem Evropské unie, je povinen požádat ministerstvo o povolení k přechodnému pobytu. Žádost je povinen podat ve lhůtě do tří měsíců ode dne vstupu na území. K žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu je rodinný příslušník povinen předložit náležitosti podle ustanovení § 87a odstavec 2 s

pokračování

výjimkou náležitosti podle ustanovení § 87a odstavec 2 písm. b), doklad potvrzující, že je rodinným příslušníkem občana Evropské unie, a jde-li o cizince podle ustanovení § 15a odstavec 1 písm.d/ zákona, také doklad potvrzující, že je nezaopatřenou osobou. Ministerstvo vydá rodinnému příslušníkovi povolení k přechodnému pobytu formou pobytové karty rodinného příslušníka občana Evropské unie.

Kdo je rodinným příslušníkem občana Evropské unie pro účely zákona o pobytu stanoví ustanovení § 15a tohoto zákona. Podle ustanovení § 15a písm.b/ zákona o pobytu je rodinným příslušníkem rodič, jde-li o občana Evropské unie mladšího 21 let, kterého vyživuje a se kterým žije ve společné domácnosti. Z ustanovení § 15a písm.b/ zákona o pobytu tak vyplývá, že zákon stanoví podmínky, které musejí být splněny současně – musí jít o rodiče občana EU a s ním má žadatel žít ve společné domácnosti.

Jak bylo výše uvedeno, žalobce v podané žalobě namítal, že výrok napadeného rozhodnutí je nezákonný a nepřezkoumatelný, neboť správní úřad pouze paušálně odkázal na právní ustanovení, přičemž neaplikoval ustanovení § 87e zákona o pobytu cizinců, které taxativně vymezuje důvody, za kterých je možno žádost o povolení k přechodnému pobytu zamítnout, pak soud shledal tuto žalobní námitku důvodnou.

Žalobce považuje takový výrok za nedostatečný a správní úřad žádným způsobem svůj výrok neupřesnil. Podle uvedeného právního ustanovení se na zamítnutí žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu důvody podle ustanovení § 87d odst.1 zákona vztahují obdobně. To znamená, že ministerstvo žádost zamítne, jestliže se žadatel stal neodůvodnitelnou zátěží systému dávek pro osoby se zdravotním postižením nebo systému pomoci v hmotné nouzi České republiky, s výjimkou osob, na které se vztahuje přímo použitelný právní předpis Evropských společenství, je důvodné nebezpečí, že by žadatel mohl ohrozit bezpečnost státu nebo závažným způsobem narušit veřejný pořádek nebo je žadatel evidován v evidenci nežádoucích osob a trvá důvodné nebezpečí, že by mohl při svém pobytu na území ohrozit bezpečnost státu nebo závažným způsobem narušit veřejný pořádek. Ministerstvo žádost dále zamítne, jestliže žadatel ohrožuje veřejné zdraví tím, že trpí závažnou nemocí, pokud k takovému onemocnění došlo do tří měsíců po vstupu na území, je zařazen do informačního systému smluvních států a příslušný orgán, který žadatele do tohoto systému zařadil, poskytne dodatečné informace, po jejichž vyhodnocení lze mít za to, že trvá důvodné nebezpečí, že by mohl při svém pobytu na území jiného smluvního státu ohrozit jeho bezpečnost nebo závažným způsobem narušit veřejný pořádek, nebo se dopustil obcházení tohoto zákona s cílem získat povolení k přechodnému pobytu na území, zejména pokud účelově uzavřel manželství nebo jeho účelově prohlášeným souhlasem bylo určeno otcovství anebo se bez vážného důvodu nedostaví k výsledku, odmítne vypovídat nebo ve výpovědi uvede nepravdivé skutečnosti.

Ustanovením § 87e zákon o pobytu přesně specifikuje, za jakých podmínek a z jakých konkrétních důvodů lze žádost o povolení k přechodnému pobytu zamítnout. Soud přisvědčil žalobci, že žalobou napadené rozhodnutí žalovaného se však touto námitkou, kterou žalobce vznesl již v bodě II. odvolání ze dne 30.6.2012, vůbec nezabývá a omezuje se na konstatování správnosti prvostupňového rozhodnutí. Správní orgán se podle názoru městského soudu ve správním řízení sice zabýval shromážděnými důkazy, které mu umožnily učinit závěr o nesplnění zákonem stanovených podmínek pro udělení povolení k přechodnému pobytu žalobci a vypořádal se se všemi zjištěnými skutečnostmi, avšak za podstatnou vadu řízení je třeba považovat skutečnost, že se odvolací správní úřad úplně nevypořádal se vznesenými

pokračování

odvolacími námitkami, čímž zatížil řízení vadou, která mohla mít za následek nezákonnost či věcnou nesprávnost napadeného rozhodnutí.

Důvodnou shledal městský soud také žalobní námitku, v níž žalobce uvedl, že doložil do spisového materiálu správního úřadu relevantní dokumenty nutné pro kladné vyřízení žádosti, poskytl správnímu úřadu součinnost a navrhl důkazy k prokázání sdílení společné domácnosti (vyjádření účastníků řízení a místní šetření).

Z obsahu spisového materiálu správního úřadu je zřejmé, že žalobce v řízení opakovaně vyzýval správní úřad, aby specifikoval, jaký listinný doklad považuje za dostačující k tomu, aby bylo prokázáno naplnění účelu pobytu a správní úřad tedy akceptoval faktický stav – sdílení společné domácnosti. Nad rámec výše uvedeného žalobce doložil doklady o hrazení výživného, navrhl provedení místního šetření, kdy si nezletilou dceru bere domů na víkendy, vyzvedává ji ze školy a dcera k němu pravidelně chodí na návštěvy. Správní úřad přesto žádost žalobce zamítl s tím, že nebyl předložen listinný důkaz, aniž by správní úřad žalobci sdělil, co by případně za takový listinný důkaz považoval. Žalovaný odvolací správní úřad pak v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí na straně 4 uvedl, že závěr o tom, že žádosti nelze vyhovět, vyplývá již ze samotné zjištěné skutečnosti, že žalobce s nezletilou nežije ve společné domácnosti. Uvedený strohý způsob odůvodnění by podle názoru městského soudu postačoval tam, kde účastník řízení neposkytl správnímu úřadu v rámci správního řízení součinnost, avšak nepostačuje v nyní posuzované věci, kdy se žalobce domáhal sdělení, jakým konkrétním důkazem by bylo možno splnění zákonem stanovených podmínek prokázat a navrhl důkazy vlastní, přičemž žalovaný odvolací správní úřad se těmito návrhy blíže nezabýval. Ze základních zásad správního řízení tak, jak jsou stávající judikaturou správních soudů vykládány, vyplývá, že správní úřad je povinen v řízení postupovat tak, aby účastníci řízení byli řádně informováni a poučeni o požadavcích správního úřadu spojených s kladným vyřízením jejich žádost. Tomuto požadavku však správní úřady v nyní posuzované věci nedostály, pokud odmítly předkládané důkazy účastníků řízení s tím, že ani jeden z nich neprokazuje sdílení společné domácnosti, aniž by účastníkům řízení bylo na jejich žádost sděleno, jaký důkaz by bylo možno považovat za relevantní. Z tohoto důvodu soud přisvědčil žalobci, že správní úřady postupovaly v rozporu s požadavkem předvídatelnosti a s principy dobré správy a veřejné správy jako služby.

Žalobce v podané žalobě namítal, že správní úřad prvního stupně ignoroval vyjádření žalobce k podkladům rozhodnutí ze dne 7.5.2012. Uvedená námitka není důvodná, neboť z obsahu odůvodnění rozhodnutí správního úřadu prvního stupně (strany 3 a strany 4 prvostupňového rozhodnutí) vyplývá, že již správní úřad prvního stupně se obsahem žalobcova podání, došlého správnímu úřadu dne 10.5.2012, konkrétně zabýval a učinil závěry o skutečnostech v něm tvrzených. Za této situace má městský soud za to, že pokud odvolací správní úřad v odůvodnění napadeného rozhodnutí konstatoval (na straně 4), že správní úřad své úvahy k obsahu vyjádření žalobce uvedl, nejde o vadu řízení, která by mohla mít vliv na zákonnost žalobou napadeného rozhodnutí.

V bodě č.32 podané žaloby žalobce namítal, že se správní úřady obou stupňů nevypořádaly s požadavkem zákona zjistit veškeré skutečnosti, týkající se posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle zákona o pobytu cizinců. Uvedená námitka obsahově navazuje na důvodnou námitku nedostatečnosti výroku rozhodnutí, neboť má oporu v ustanoveních § 87d odstavec 2 a § 87e odstavec 2 zákona o pobytu cizinců, která vážou výrok o zamítnutí žádosti o povolení k přechodnému pobytu na území České republiky na přiměřenost zásahu důsledků takového výroku do soukromého a rodinného života žadatele.

Podle ustanovení § 174a zákona o pobytu cizinců při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště.

Za situace, kdy správní úřady obou stupňů ve výroku rozhodnutí neodkázaly na konkrétní ustanovení zákona o pobytu cizinců, které aplikovaly při závěru o nutnosti zamítnutí žádosti žalobce, je zřejmé, že se ani nemohly náležitě zabývat otázkami přiměřenosti dopadů svého rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince a tato okolnost je proto další závažnou vadou napadeného rozhodnutí, která vedla Městský soud v Praze k závěru o důvodnosti podané žaloby a o nutnosti zrušení napadeného rozhodnutí soudem.

Na základě všech výše uvedených důvodů městský soud zrušil žalobou napadené rozhodnutí a vyslovil současně, že se věc vrací k dalšímu řízení žalovanému správnímu úřadu (ustanovení § 78 odstavce 4 s.ř.s.). Právním názorem, vysloveným Městským soudem v Praze a Nejvyšším správním soudem, je správní úřad v dalším řízení vázán (ustanovení § 78 odstavec 5 s.ř.s.). Následně správní úřad posoudí, zda je splněna zákonem stanovená podmínky pro vydání povolení k přechodnému pobytu na území České republiky.

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanoveními § 60 odst.1 a § 110 odst. 2 s.ř.s. a úspěšnému žalobci tak náleží náhrada nákladů řízení včetně nákladů v řízení o kasační stížnosti proti neúspěšnému žalovanému. Náhrada nákladů řízení představuje v dané věci zaplacené soudní poplatky z podané žaloby v částce 3.000,- Kč a z podané kasační stížnosti v částce 5.000,- Kč a dále náklady právního zastoupení žalobce, které tvoří odměna Mgr.Petra Václavka, advokáta, za dva úkony právní služby po 2.100,- Kč (převzetí zastoupení, podání žaloby) podle ustanovení § 7, § 9 a § 11 odst.1 vyhlášky č.177/1996 Sb., advokátního tarifu, a dvakrát režijní paušál po 300,-Kč za náhradu hotových výdajů podle ustanovení § 13 odst.3 advokátního tarifu, ve znění účinném do 31.12.2012 a dva úkony právní služby po 3.100,- Kč (účast u jednání soudu, podání kasační stížnosti) podle ustanovení § 7, § 9 a § 11 odst.1 vyhlášky č.177/1996 Sb., advokátního tarifu, a dvakrát režijní paušál po 300,-Kč za náhradu hotových výdajů podle ustanovení § 13 odst.3 advokátního tarifu, ve znění účinném po 1.1.2013, celkem odměna ve výši 11.600,- Kč. Dále byla jako součást odměny zástupce žalobce přiznána 21% daň z přidané hodnoty z celkové odměny za právní zastoupení v částce 2.436,- Kč podle vyhlášky č. 110/2004 Sb. a zákona č. 237/2004 Sb., neboť právní zástupce žalobce je podle předloženého osvědčení plátcem DPH. Celková výše přiznaných nákladů řízení tak činí 22.036,-Kč, jejichž povinnost k náhradě soud přiznal proti žalovanému k rukám právního zástupce žalobce ve třicetidenní lhůtě k plnění.

P o u č e n í

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

pokračování

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst.1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Podle ustanovení § 104 odstavec 3 písmeno a/ s.ř.s. je kasační stížnost nepřipustná proti rozhodnutí, jímž soud rozhodl znovu poté, kdy jeho původní rozhodnutí bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem; to neplatí, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu.

V Praze dne 2.května 2014

JUDr. Hana V e b e r o v á ,
předsedkyně senátu